

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΕΛΕΝΗ Ι. ΣΟΥΤΣΟΥ. Ἡ διαπρεπὴς δέσποινα, Ἐλένη Ι. Σούτσου, θυγάτηρ τοῦ ἐν Παρισίοις ὑπὲρ πατρίδος φυγάδος ἡγεμόνος τῆς Μολδαυίας, Μιχαὴλ Σούτσου καὶ σύζυγος τοῦ παρ' ἡμῖν σοφοῦ Καθηγητοῦ, Ἰωάννου Α. Σούτσου, ὑπῆρξεν ὄντως εἰς τῶν ἠραριωτάτων τύπων τῶν γυναικῶν τῆς νέας Ἑλλάδος. Καθ' ἣν ἐποχὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ἐτλήρουν ἐρείπια, τότε ἡ πρωτοστάτις αὐτῆ ἑλληνίς διέχευε τὴν ζωὴν καὶ τὴν φαιδρότητα εἰς τὸν πατρικὸν τῆς οἶκου, ξενίζοντα τοὺς Εὐρωπαίους, οὓς ἡ ὑπηρεσία καὶ ἡ φιλομάθεια ὠδήγηον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ νέα Ἑλλάς, καὶ τοὶ ἐξερχομένη κατακτῆσεως βαρδάρου, οὐχ ἦττον διέσωσεν ἀκμαῖα τοῦ πολιτισμοῦ τὰ σπέρματα. Πάντοτε τις εὕρισκεν ἐν αὐτῇ νέον ἄξιον νὰ θαυμάσῃ διδάγμα εὐπρεπείας περὶ τοὺς τρόπους, ἀμνησικακίας καὶ συγχωρήσεως, νέον νὰ λάβῃ μάθημα περὶ τῶν ἀρίστων ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας· διότι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐκέκτητο ἡ Ἐλένη Σούτσου τὸ αἶσθημα τῆς καλλιτεχνίας, πλεῖστα δὲ ἀναγνώσασα καὶ ἰδοῦσα, εἶπερ τις καὶ ἄλλος, ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ καλλιτεχνίας, ὡς ὁ ἄριστος τῶν Καθηγητῶν.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. ΚΑΡΑΤΖΑ. Ἡ ἐπίσημος αὐτῆ γυνή, θυγάτηρ τοῦ Μάρκου Βότσαρη καὶ σύζυγος τοῦ ἐπιζώντος στρατηγοῦ Γεωργίου Καρατζᾶ, ἐγεννήθη καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγγυμονεῖτο ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος. Γνωσθέντων τῶν προανακρουσμάτων τῆς Ἑλληνικῆς σάλπιγγος, καὶ τοῦ Μάρκου ἀπελθόντος πρὸς κοινὴν σύνθεσιν μετὰ τῶν ἄλλων, αἱ γυναῖκες κατελείφθησαν εἰς Ἰωάννινα ὡς καὶ τὰ παιδιὰ, ἅπερ ὁ σατράπης τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν ἔξοδον τῶν πολεμιστῶν ἠχμαλώτισε καὶ ἀπέστειλε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Μετὰ τῶν αἰχμαλωτισθεῖσων συγκατεριθμεῖτο καὶ ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις καὶ ἀποχωρισθεῖσα τῶν λοιπῶν μετήγετο ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς ἄλλου σατράπου χαρέμιον, καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆς διέτρεξε τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ἀλλ' αἱ χάριτες αἴτινες ἐστόλιζον τὸ πρόσωπον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς μικρᾶς αἰχμαλώτου ἦσαν τὰ μέσα δι' ὧν ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἐσαγίνευσεν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν μέριμναν τῶν ὀθωμανίδων δεσποινῶν, ἐξ ὧν καὶ μία ἐξήτησε νὰ τὴν υἰοθετήσῃ. Μετὰ τὴν με-

ταξὺ ἄλλων ἐπ' ἀνταλλαγῇ ἐξαγορὰν τῆς οἰκογενείας τῶν Βοτσσαράϊων, ἡ μικρὰ Αἰκατερίνη, ἀποδοθεῖσα εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, ἅμα τῇ ἀποκαταστάσει τῆς τάξεως μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μ. Βότσαρη μετέβη εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἡ δὲ πρώτη βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων βραβεύουσα τὴν θυσίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἐκτιμῶσα τὰς προσωπικὰς ἀρετὰς τῆς Αἰκατερίνης ἐκάλεσε ταύτην, παρ' αὐτῇ ὡς Κυρίαν τῆς Τιμῆς. Παντοῦ παρακολουθοῦσα εἰς τὰς ξένας ἀλλὰς τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν, ἔλαβε δείγματα ἢ Αἰκατ. Καρατζῆ, ἐξιδασμένης τιμῆς, καὶ παρὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας ἐτιμῆθη μὲ τὸν χρυσὸν τοῦ λαίμου σταυροῦν. Ἀπέθανε ἐν Ἀθήναις τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1875.

ΑΣΠΑΣΙΑ Δ. ΣΟΥΡΜΕΛΗ. Ἡ Ἀσπασία Σουρμελή, ἐκ γονέων πολλὰ ἐκ τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 ὑποστάτων καθ' ὄλον τὸν ἱερόν ἐν Κρήτῃ πόλεμον, δεκαετῆς ἦτο ὅτε ἀπῆλθε τρόφιμος εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς ἑταιρείας, ἔνθα διήνυσε ἐπιμελῶς τὰς σπουδὰς αὐτῆς, καὶ ἀξιοθεῖσα ἐν ταῖς πρώταις πτυχίου διωρίσθη εἰς διάφορα τοῦ κράτους Παρθεναγωγεῖα. Τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἄγουσα εἰσέτι ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ἐκπαιδευομένη, καὶ πρὸς τῷ τέρματι τῶν σπουδῶν αὐτῆς τυγχάνουσα, ἐκλήθη τῇ συνέσει τῶν ἀοιδήμων γεννητόρων καὶ ἰδρυτῶν τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς ἑταιρείας, τοῦ Ἰωάννου Κοκκῶνη, Μισαήλ Ἀποστολίδη, καὶ Ἀνδρέα Μεταξῆ, ὡς Διευθύντρια κατὰ τὸ 1842, εἰς τὴν τότε χηρεύουσαν ὑψηλὴν τῆς Διευθύνσεως θέσιν. Τῷ 1856, ὅτε ἰδρῦθη καὶ διωργανώθη, εὐγενῶς συμπραξάντων τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐφόρων, τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου, Νικολάου Κωστή καὶ Πέτρου Παπαρηγοπούλου, τὸ γνωστὸν ἐν Ἀθήναις Παρθεναγωγεῖον οὐδενὸς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀκαμάτως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διηύθυνεν. Ἡ Ἀσπασία Σουρμελή ἀπὸ τοῦ 1843 μέχρι τοῦ 1880, ἐπὶ 37 ὅλα ἔτη, διδάξασα καὶ διευθύνασα Παρθεναγωγεῖα ἐν Χαλκίδι, Λίγῳ, τῇ πατρίδι αὐτῆς Κρήτῃ, Ἀλεξάνδρεια καὶ ἐνταῦθα, ἠγαπήθη ὑφ' ὄλων τῶν κοινοτήτων ἐπὶ εὐμεθέδῳ καὶ ἐπιμελεῖ διδασκαλίᾳ, σεμνότητι βίου, καὶ μετριοφροσύνη. Διὰ δὲ τῆς καλῆς ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀξιεπαίνου διοικήσεως τοῦ Παρθεναγωγείου, ἐπεδαψίλευσε ἐπὶ μέγαν κύκλον ἐν αὐτῶν, εἰς μέγαν ἀριθμὸν κορασιῶν, νῦν ἀρίστων μητέρων, τῆς τε δούλης καὶ ἐλευθέρας Ἑλλάδος, χρηστὰ ὑποδείγματα, τιμαλφῶν αἰσθημάτων καὶ ἀρετῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ. Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1791. ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας ἐν ἔτει 1865· κατάγεται ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον τὸν ἐξ ἀπορρήτων· ἐξεπαιδεύθη ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν ἔτει 1817 μετέβη εἰς Βουκουρέστιον μετὰ τοῦ Ὀσπαδάρου Ἰωάννου Καρατζῆ καὶ προήχθη ἔπει εἰς μεγάλα ἀξιώματα. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Καρατζῆ ἀπῆλθεν εἰς Πίζαν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐκεῖθεν ἐν ἔτει 1821 ἀνεχώρησε διὰ Μεσολόγγιον· ὑπῆρξε μετὰ τὸν Κυβερνήτην ὁ ἐπισημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΣΣΑΣ. Ἀγωνιστῆς τοῦ 1821 ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων, ἀδελφὸς τοῦ ἐπιζώντος ἔτι γεραροῦ στρατηγοῦ Εὐστρατίου Πίσσα, μετέσχεν πλὴν ἄλλων μαχῶν καὶ τῆς περιφημοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν εἰσόδου ὑπὸ τὸν Φαδιέρον, ὁ-

πρωτων τότε ως υπολογαγός του τακτικού στρατού. Κατά την Βασιλείαν του Όθωνος μετέσχε της ενεργού στρατιωτικής υπηρεσίας, οτε τῆ 1845 ἀπεσφύθη έκουσίως. Ο Όθανάσιος Βίσσας ἦτο ἐνταυτῶ και λίαν λόγιος, δὲ ἐξέδιδεν ἐπὶ καιρὸν στρατιωτικὸν περιοδικὸν τὸν «Ἐπιθεωρητὴν τῶν δύο ὅπλων». Ἐν βαθεί γήρατι ἀπέθανε ἐν Ἀθήναις τῆ 30 Ὀκτωβρίου 1880.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΛΑΖΑΡΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ. Ὁ Π. Κουντουριώτης, γόνος τῆς μεγάλης γενεᾶς τῶν Κουντουριωτῶν, υἱὸς τοῦ μεγάλου Κουντουριώτου, ἐγεννήθη ἐν Ἰδρῶ τῆ 1814, ὅπου ἐδιδάχθη οἴκοι τὰ πρῶτα γράμματα και διὰ σαφῶν διδασκάλων συνεπλήρωσε, καθ' οὓς ἡ κυριώτερα σπουδὴ και μέριμνα ἦτο πᾶς νὰ συνίρψῃ ἡ πατρίς τὰς πέδας, ἐν αἷς ἐβασανίζετο τέσσαρας αἰῶνας. Τὸν Παντελὴν Κουντουριώτην, ἐτίμησε μεγάλως ἡ Ἰδρᾶ, παρηγορίαν εὐροῦσα παρ' αὐτῶ ἐπὶ τῶ θανάτῳ τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου, τὸν ὅποιον δικαίως ὡς πολιοῦχον ἐλάτρευεν. Πολλάκις ἀνέδειξε τοῦτον ἀντιπρόσωπον αὐτῆς, ἕως οὗ ἠθέλησε ν' ἀπέχη πλέον τῶν τοιούτων θέσεων και ἡ θέλησίς του ἐγένετο σεβαστὴ, ἡ δὲ κυβέρνησις ἀνέδειξεν αὐτὸν ἀξιωματικὸν τοῦ Βασιλικῆ Ναυτικῆ ἀχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπιτάκτου πλωτάρχου. Ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις τῆ 13 Αὐγούστου 1880.

Δ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ. Ἐγεννήθη ἐν Καλαβρύτοις, ἐκ πατρὸς ἀνήκοντος εἰς μίαν τῶν ἀρίστων ἐκείνων τῆς Πελοποννήσου οἰκογενειῶν, αἱ ὅποιαι και πλούτη και ἐξουσίαν και ἄνετον βίον καταθέσασαι ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς πατρίδος ἀνεδείχθησαν ἐκ τῶν πρωτοστατῶν τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἐξεγέρσεως. Λίαν ἔνωρίς ὁ Δ. Χαράλαμπος, ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγωνιζομένης πατρίδος. Ἐν ἔτει δὲ 1823 διετέλει γραμματεὺς τοῦ τότε ἐπὶ τῶν Ἐπρωτικῶν Ὑπουργεῖου, ὀλίγον βραδύτερον διώκησε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Αἰγιαλείας, περαιτέρω δὲ μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν αὐτὸν ἐν θέσεσι ἐμπιστοσύνης και διακρίσεως. Μετὰ τὸν ἀγῶνα, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποῖου ὑπόληψις και σιλία στενὴ τὸν ἐτίμησαν, ἐξόχων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἀνδρῶν, ὁ Δ. Χαράλαμπος ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν τὴν πολιτείαν, ἀπὸ τοῦ 1855 ὡς νομάρχης, βραδύτερον ὡς ἐλεγκτῆς, και τελευταίον ὡς ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας παρὰ τῶ ἐλεγκτικῶ Συνοδῶ. Μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862, ὅτε ὡς πληρεξούσιος τῆς τότε συγκροτηθείσης ἐθνοσυνελεύσεως, ἐξελέγη ὑπὸ ταύτης μέλος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ ἀειμνήτου Βάλθη, ὡς Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ἔθθα πᾶσαν τὴν αὐστηρὰν θέλησιν και τὴν ἀκάματον φιλοπονίαν αὐτοῦ κατέβαλε τότε, ὅπως ἐν μέσῳ τοῦ σάλου τῆς οἰονεῖ ἐπαναστατικῆς ἐκείνης ἐποχῆς συγκρατήσῃ τοῦ κλάδου του τὴν διοίκησιν και τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ ἀτόπων παρεκτροπῶν. Ἀπέθανε ἐν Ἀθήναις τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1879.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΡΟΥΤΗΣ. Ἐγεννήθη εἰς Καλαρρῶτας τῆς Ἠπείρου τὸ 1809. Ἐξέπαιδεύθη τὸ πρῶτον ἐν Τεργέστῃ εἰς τὸ ἐκεῖ παρὰ τῶν ὁμογενῶν συσταθῆν σχολεῖον, εἶτα δὲ εἰς Ἀγκῶνα. Ἐπιδοθεὶς εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον μετέβη τῆ 1828 εἰς Κέρκυραν. Κατὰ πρῶτην φοράν τῆ 1825 ὁ Κ. Δουρούτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, και ὡς ἐκ τῶν σχέσεων τὰς ὁποίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ συνῆψε μετὰ

της οικογενείας τῶν Μαυρομηχαλαίων, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Λακωνίαν, συντελέσας οὐ μικρὸν εἰς τὴν ἀνάπτωσιν τοῦ ἐμπορίου ἐν Μάνη. Εἰς τὴν φιλὴν πατρίδα ἀποκατασταθεὶς ὁ Κ. Δουρούτης, δὲν ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἀθλίαν τῆς μεταξουλοστικῆς κατάστασιν ἀνεδέχθη κατὰ τὸ 1837 νὰ γίνῃ ὁ ἀναγεννητὴς τῆς βιομηχανίας ταύτης. Ἐκτοτε δὲ ἀποκατασταθεὶς ἐνεαυθα ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, μέλος τῆς Βιομηχανικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ δημοτικὸς Σύμβουλος πολλάκις ἐν Ἀθήναις. Ὑπῆρξεν ὁ Κ. Δουρούτης ὁ πρῶτος ἰδρύσας ἐν Ἀθήναις μεταξουργεῖον, θεωρηθὲν ὡς δαίγμα ἄλματος εἰς Βιομηχανικὴν πρόδον, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς πλείστας ἄλλας ἀνemieχθῆ ἐμπορικὰς καὶ διαχειριστικὰς ὑποθέσεις, ἐν αἷς διετράνου πνεῦμα ἐμπορικὸν καὶ πείραν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις ἐκτιμῆσασα τὰς ἐκδουλεύσεις, αἱ προσήνεργον εἰς τὸ ἔθνος ὡς Βιομηχανος, ἐτίμησεν αὐτὸν κατὰ τὸ 1856 μὲ τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ Σωτήρος, κατὰ δὲ τὸ 1862 ἐτιμῆθη προσέτι καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας διὰ παρρησίμου, δι' ὅσας ἐκδουλεύσεις προσέφερον εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῆς πρώτης Ἰταλικῆς Πρεσβείας ἐν Ἀθήναις, συνάψας σχέσεις στενὰς μετὰ τοῦ Φιλέλληγνος Πρέσβευος Κυρίου Τερεντίου Μαμιάνη νῦν Γερουσιαστὸς, καὶ δι' ὅσον νεργὸν ἔλαβε μέρος ὑπὲρ τῶν προσφύγων Ἰταλῶν κατὰ τὸ 1848. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὴν 24 76ρίου 1880.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΦΑΣ. Ἐγεννήθη ἐν Συρράχῃ τῆς Ἠπείρου τῷ 1804. Ἐσπούδασεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν τοῦ εὐγενοῦς λόρδου ΓΥΙΑΦΟΡΔ, ἐξ ὁμοῦ ἀγαπήσαντος τὴν εὐφύιαν καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ νεανίου τότε Χρήστου Βάφα, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν εὐγενῆ ἐκείνον ἄνδρα ὡς ποταμὸν ἐξέχυσεν ἐπὶ τῆς ἀναγεννωμένης ἑλληνικῆς φυλῆς, διδάξας μετ' ἀπαρδειγματίστου ἀφιλοκερδείας καὶ ἐγκαρτερήσεως ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς πρώτης δυναστείας. Συνεργασθεὶς ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν μετὰ τοῦ αἰδίουμου Γενναδίου εἰς τὴν Ἰδρυσιν τοῦ Ἀ' ἐν Ἀθήναις Γυμνασίου, οὐ ὑπῆρξεν μέχρι τοῦ ἔτους 1852 ἡ ζωσα καὶ διέπουσα τὰ πάντα ψυχῇ, ἀπέσχε τοῦ νὰ ὑπερηστήσῃ ὡς καθηγητῆς τῆς ἐν Κερκύρα Ἀκαδημίας. Κατὰ τὸ 1856 ἴδρυσεν τὸ ἀρχαιότερον καὶ σπουδαίτερον Λύκειον, ὅθεν ἐξῆλθον πολυάριθμοι μαθηταὶ διαπρέποντες σήμερον ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ πλούτῳ καὶ γράμμασιν. Τῷ δὲ 1861 διωρίσθη γυμνασιάρχης τοῦ Ἀ' Γυμνασίου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυπριανοῦ καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπῆρέτησε μέχρι τοῦ 1876, ὅτε παρητήθη τῆς διδασκαλίας. Ὁ Χρῆστος Βάφας εἶχεν ἀληθῶς ψυχὴν ἀδαμαντίνην, ἥτις διὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν ἀγνότητα αὐτῆς, ὑπῆρξεν ἂν ὄχι μοναδικὴ ἀλλὰ βεβαίως σπανιωτάτη μετὰ τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους διδασκάλων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΡΟΣΟΣ. Δεκαεξαέτης μόλις ὁ Δημήτριος Δρόσος ὑπῆρξε στρατιώτης τῆς πατρίδος εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Καρύστου, ἔνθα ἐπληρώθη. Εἶτα μετέσχε τοῦ πολιορκουέντος τὴν Ἀκρόπολιν τοῦ Ναυπλίου στρατοῦ, λαβὼν μέρος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἔφοδον. Ἠκολούθησεν ὡς οἰκονομικὸς τοῦ ἴδιου στρατοῦ ὑπάλληλος, γενόμενος μετὰ ταῦτα ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τοῦ Πολέμου, καὶ παρέμεινεν ὑπηρετῶν εἰς αὐτὸ μέχρι τέλους τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτη-

σίας ἀγώνος. Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς πρώτης βασιλείας, ἐπεδόθη εἰς τὴν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας τὰ μάλιστα συντέλεσεν, ὑπηρετήσας διαδοχικῶς εἰς τὰς θέσεις τοῦ Ταμία, τοῦ Ἐλεγκτοῦ παρὰ τῷ Συνεδρίῳ, τοῦ Συμβούλου παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ ἰδίου τούτου ὑπουργείου, μέχρι τοῦ 1862. Ἐπὶ τῆς νῦν βασιλείας, ὑπῆρξε πεντάκις ὑπουργός, ἀντεπροσώπευσε δὲ τὴν πατρίδα του, τιμήσασαν πάντοτε τὴν ἀρετὴν του, ὡς πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1862, καὶ πολλάνκις ὡς βουλευτής. Ἐτελεύτησε ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Νοεμβρίου 1877.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΠΑΥΛΙΑΝΣ. Υἱὸς τοῦ Π. Ἀλεξίου, ἀγωνιστοῦ ἐκ τῶν καλλιτέρων ὁ Γ. Παυλίδης, ἔτυχε προκαταρκτικῆς παιδείσεως ἐν γράμμασι καὶ εὐσεβεῖα λίαν ἐπιμελημένης. Ἐπὶ ἔτη διδάξας ὡς Καθηγητὴς ἔχρημάτισε καὶ Γυμνασιάρχης τοῦ Α΄ ἐν Ἀθήναις Γυμνασίου. Ἐργατικὸς καὶ φιλόπονος εἰς ἄκρον, κατέλιπεν ὠραιότατα ἔργα, δι' ὧν καταδείκνυται ἡ μεγάλη του παιδεία καὶ πολυμάθεια. 1) Συντακτικὸν τῆς Ἑλλην. Γλώσσης. 2) Φυσικὴν Πειραματικὴν ὑπὸ Α. Γυνώτου κατὰ μετάφρασιν Γ. Παυλίδου 1857. 3) Φιλοσοφικὴν Πραγματείαν περὶ ἀληθοῦς θρησκευτικῆς ζωῆς, ὡς τῆς πρωτίστης πηγῆς καὶ πάσης ποθητῆς τελειώσεως καὶ ἀκμῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. 4) Μελέται περὶ παραγωγῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων ἐν γένει ἐν Ἑλλάδι. 5) Λογικὴ. 6) Ψυχολογία. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ὀκτωβρίου τοῦ 1874.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς τούτου μέγα ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Γεννηθεὶς τὴν 17 Ἰουλίου τοῦ 1802 ἐν Θεσσαλίᾳ, νεανίας, πλήρης ἐλπίδων καὶ θάλλων ἀκμαίαν τὴν πίστιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως κατέλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ἵνα προσενέγκῃ ἄσμενος τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ. Ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ Νεοκαστροῦ καὶ τῆς Τριπόλεως, καὶ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ὑψηλάντην ἐν Βλαχίᾳ σπουδαίαι ὑπῆρξαν αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ πατρίς μεγίστην εἶχεν ἀνάγκην τῆς στρατιωτικῆς τὰ μάλιστα ὑπηρεσίας τῶν τέκνων τῆς. Ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐκστρατείαις τῶν ἀτάκτων στρατευμάτων ὑπηρετήσας καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Λόγῳ, τὸ σπουδαιότερον ἔλαβε μέρος, ὅπου ταχθεὶς εἶτα ἐν τῷ ἐνεργῷ στρατῷ, ἀνήλθε μέχρι τῶν ὑψηλοτέρων ἀξιωματῶν, τιμηθεὶς προσηκόντως, δι' ὅσας ἀκραιφνεῖς καὶ περρωτισμένας ἐκδουλεύσεις προσήνεγκεν εἰς τὸ ἔθνος. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸν Αὐγούστου τοῦ 1880.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν τὴν 9 Ὁβρίου τοῦ ἔτους 1809 ἑπαιδεύθη ὅσον καλλίτερα ἦτο δυνατόν εἰς τοὺς ἀνωτάτους χρόνους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Φιλομαθὴς δὲ καὶ φιλόπονος ὢν, συνεπλήρωσε δι' ἰδίαν μελέτην καὶ ἰδιωτικῆς διδασκαλίας τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του. Κατὰ τὸ 1629 διωρίσθη ὑπάλληλος τοῦ διοικητηρίου Μεγάρων, διοικητοῦ ὄντος τοῦ μακαρίτου Ἀναργύρου Πετράκη. Μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν διοικήσεων ὁ ἀναδειχθεὶς κατὰ τὸ 1830 ἔκτακτος ἐπίτροπος τῆς ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος Κ. Μεταξᾶς, προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν Μιχαὴλ Καλλιφρονᾶν

καὶ τὸν διώρισαν ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μαλαυδρίνου. Κατὰ τὸ 1833 διωρίσθη παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν Ὑπουργικοῦ Γραμματέως. Διετέλεσε δ' ὡς τοιοῦτος ἀδιαλείπτως ἄχρις τοῦ 1863, ὅτε ἀπεμακρόνθη ἀποπροαιρέτως τιμηθεὶς μὲ τὸ παράσημον τοῦ Σωτήρος. Οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν πολλὰς αὐτορμητῶς ἀνεδείκνυσαν αὐτὸν Δημοτικὸν Σύμβουλον, συνετέλεσε δ' οὕτως εἰς τὴν παγίωσιν τῆς Δημοτικῆς διοικήσεως ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς ἐφαρμογήν. Διετέλεσεν ἀντιπρόεδρος τοῦ Πτωχοκομείου, σύμβουλος καὶ ταμίης τοῦ Νηπιακοῦ Ὁρφανοτροφείου ἐπὶ δεκαπενταετίαν. Ἀπέβιασε τῇ 27 Αὐγούστου 1878.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΚΚΙΝΟΣ. Τέκνον τῆς εὐάνδρου Χίου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μαυροκορδάτων, συνεμερίσθη ἐν νηπιακῇ ἡλικίᾳ τὰ περιπετεῖας τῆς καταστροφῆς τῆς πολυτλήμονος νήσου. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων συμφώνως πρὸς τὸν πάτριον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅπως ἴδῃ τὸ τέκνον αὐτῆς ἐλευθερίῳ ἀπολαυθῶν ἀγωγῆς καὶ παιδείας ἀπῆλθεν εἰς Τεργέστην, καὶ ἐκεῖ ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν γραμμάτων ἐν τῇ Σχολῇ τῆς Κοινότητος, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Μόναχον, ὅπου ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ αἰδίδιμου φιλέλληνος Θεοφίλου καὶ τοῦ Μισαήλ Ἀποστολίδου, τοῦ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ ἔτυχε τῆς δεοῦσης ἐπιστημονικῆς παιδείσεως. Ἄλλ' ἰδιάζουσαν ἔδειξε κλίσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τοῦ ὅσπερ ἐξηγεῖ τὴν ἀπαράμιλλον χάριν καὶ τὴν ἀρχίθειαν περὶ τὸν γραπτὸν λόγον, καί τοι τοῦ ἐπιζήλου τούτου πλεονεκτηματος εὐάριθμα ἀτυχῶς κατέλιπε ἡμῖν δείγματα. Ἐν τοῖς Γερμανικοῖς Πανεπιστημίῳ συμπληρώσας τὰ νομικὰ αὐτοῦ σπουδὰς, ἐν Μονάχῳ Ροττίγῃ καὶ Ἐϊδελβέργῃ, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1839, ὅτε καὶ ὡς ὀφηγητῆς συγχρόνως ἐκλήθη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου. Ἀπ' ἀρχῆς ὁ Ἐμμανουὴλ Κόκκινος διεκρίνετο διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ βαθύνοιαν καὶ πολυμάθειαν, αἰετοπερὶ δὲ ἡ γνώμη αὐτοῦ ἔσχε κῆρος παρ' αὐτοῖς τοῖς κρατίστοις αὐτοῦ συναδέλφοις ἐν τοῖς ἀνανθοδεστέροις νομικοῖς ζητήματιν. Κενωθείσης μετὰ χρόνον τῆς ἔδρας τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ αἰδίδιμου Π. Ἀργυροπούλου, ὁ ἀείμνηστος Ποτλῆς ἀνέθεσεν αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ σπουδαίου τούτου μαθήματος. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καρποφόρως εἰργάσθη διὰ βαθεῖας καὶ συντόνου μελέτης, ὅτε μετὰ μικρὸν ἐκλήθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἱερᾶς ὑποχρέωσως, ἀναδειχθεὶς πληρεξούσιος Σύρου ἐν τῇ μεταπολιτευσίᾳ τῆς 10 Ὀκτωβρίου τῆς Β'. ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς συνελεύσεως, εἰς ἣν εἰργάσθη μετὰ διαπύου, ζήλου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως καὶ καταστασίαν τοῦ νέου πολιτεύματος, διακριθεὶς μεταξὺ τῶν ῥητόρων καὶ τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῷ αἰετοπερὶ ἐπιστημονικὴν χροιάν. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνελεύσεως ὁ ἴδιμος Κόκκινος περιεφίσθη εἰς τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίαν, καταγιγόμενος εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, κατασταθεὶς οὕτω εἰς τὸν τὰ πρῶτα φερόντων νομικῶν, γενόμενος σύμβουλος τῶν κυβερνήσεων εἰς τὰ σπουδεῖα διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ ζητήματα καὶ μέτρα, ὧν ἡ κλειὴ δὲν ἠδύνατο

ἀδιαφύγη τὴν ὄψιν αὐτοῦ τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ πνεύματος, ἡ ἀρωγὴν ἔχοντας τὴν εὐρείαν του μάθησιν.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Κόκκινος μεγάλως εἰργάσθη διὰ τῶν παντοίων αὐτοῦ προσωπικῶν σχέσεων εἰς τὴν διάσασιν τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων. Ἠξιώθη δὲ κατ' ἐντολὴν τῆς Πρωτανείας ν' ἀπονείμῃ τὸ ὑπὸ τῆς νομικῆς σχολῆς τῆ προτάσει αὐτοῦ, ὡς κοσμητορος αὐτῆς, ἀπονειμηθὲν τῷ Λέοντι Γαμβέτα δίπλωμα διδάκτορος τῆς νομικῆς, τιμῆς χάριν. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ εὐκαιρίᾳ δεξιῶς συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος τυχῶν ἐν Γαλλίᾳ τιμῶν ἐξαιρετικῶν.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Κόκκινος δὴρξεν ἀληθῶς ἐκ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες εὐθὺς μετὰ τὴν ἔθνικὴν Ἀναγέννησιν, καταρτισθέντες πάσῃ νομικῇ μαθήσει ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, συνέτελεσαν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἐφαρμογὴν τῆς ὀλοκλήρου νῦν τὴν πεπολιτισμένην Εὐρώπῃν διεπούσης νομοθεσίας. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ συνήνου ἔξοχον ἐπιστημονικὴν εὐφυίαν καὶ βαθεῖαν νομικὴν κρίσιν μετὰ βασιμῶν καὶ ποικίλης ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, κοσμούμενος καὶ διὰ πολλῶν ἰδιωτικῶν ἀρετῶν, ἐν αἷς τὸ σπάνιον ἰδίως εἶχε προτέρημα τῆς ἀνεξικακίας, μὴ ἀποστέργων συγχρόνως ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ τὴν θυσίαν παντός κόπου, καὶ μετ' ἰωδαίως ὑπομονῆς ὑφιστάμενος τὰς δυσπραγίας τοῦ βίου. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Δεκεμβρίου 1879.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΚΟΛΙΑΤΣΟΣ. Ἐγεννήθη τὴν 15 Ἰουνίου τοῦ 1830. Ἐπατριδῆς Ἀθηναῖος, ἐκπαιδευθεὶς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησεν ἀριστεύσας, εἰργάσθη τῆς ὑπὲρ τῆς συνταγματικῆς ἀληθείας πάλης, συντελέσας εἰς ἐπιτυχίαν τῶν ἐπεθόντων γεγονότων. Τὸ ἐνεργὸν πολιτικὸν στάδιον αὐτοῦ ἄρχεται κυρίως μετὰ τῆς ἀπὸ τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1862 καταστάσεως νέας πολιτικῆς τάξεως τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τῶν πληρεξουσίων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Β' εἰς Ἀθήνας συνελθούσῃ Ἐθνικῇ Συνελεύσει τοῦ 1862 συνετάχθη τοῖς ὑπὲρ τῆς εὐνομίας ἀγωνισθησομένοις.

Ὁ Στυλ. Κολιάτσος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει τοῦ 1863 ὑπηρέτησεν, ἀναδειχθεὶς εἰς ἐκ τῶν τοσοῦτων, ὅσῳ σπανίων, τόσῳ πολυτίμων παλαιστῶν, κατὰ τῶν ἔχθρων τῆς ἀληθοῦς Ἐλευθερίας, τῆς ἀρρήκτως πρὸς τὴν τάξιν συνδεομένης.

Ὑπηρέτησε δὲ τὴν εὐνομίαν, κατὰ τὰς παραγώδεις ἡμέρας τῆς ἀκανόνιστου ἔτι ἐποχῆς τοῦ 1862, οὐ μόνον ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ὥσως δὲ αἱ ἐκτὸς τῆς Συνελεύσεως ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ὡς Ὑπαρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς διὰ τῶν ἐπικαίρων ἀποτελεσμάτων αὐτῶν καὶ διὰ τῆς ἐπιτοπίου ἐκτιμήσεώς του, εἰσὶν ἀνώτεραι τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ὡς πληρεξουσίου ἐντὸς τῆς Συνελεύσεως, ἥτις καὶ ἄλλων ἠδμοῖρει τότε ἐπίσης ἐπιζητῶν μελῶν.

Ὁ Στυλ. Κολιάτσος, διεθύνων τότε τὴν Ἐθνοφυλακὴν, τὰ μέγιστα συνετέλεσεν διὰ τῆς ἐπιροῆς αὐτοῦ εἰς τὴν οὐνταξιν τῶν ἐνόπλων πολιτῶν εἰς τὴν σημαίαν τοῦ Νόμου. Ἡ Ἑλλὰς ἔμελλε νὰ κηρυχθῇ τότε ἀναξία τῆς ἀνεξαρτητησίας αὐτῆς, ἂν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν διὰ τῶν Πολιτῶν τῆς αὐτῆ ἀναλαμβάνουσα τὴν φροῦρησιν τῆς νομιμότητος, μὴ ἀπεδείκνυεν ἐνώπιον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀληθῶς καὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν Ἑλλήνων ἀξία. Ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν ἐπιτέλειον τοῦ Ἑλληνικωτάτου ἔργου τούτου συνετέλεσεν ὁ Σ. Καλιάτσος.

Ἀπὸ δεκαετίας δὲ ἀνεδεικνύετο ἀντιπρόσωπος τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ. Καὶ ὡς Βουλευτὴς δὲ καὶ ὡς Δημοτικὸς Σύμβουλος, ὡς Πρόεδρος μάλιστα αὐτοῦ, ἐπὶ δώδεκα ὄλα συνεχῆ ἔτη, ἀνεδείχθη ἐκάστοτε οἷος καὶ ἐν τῇ Ἐθν. Συνελεύσει προμαχῶν ὑπὲρ τῆς νομιμότητος καὶ συντασσόμενος τῇ ἀποβλεπούσῃ γνώμῃ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἔθνικῶν συμφερόντων. Ἀπεβίωσε ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Νοεμβρίου τοῦ 1878.

ΑΡΙΣΤΕΙΑΔΗΣ ΚΑΡΝΑΛΗΣ. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἐν τῇ ἀναλύσει τοῦ ὁποίου δὲν ἀπαιτεῖται εὐγλωττίτος πανηγυριστής, εὐρηταὶ σπουδαιότητων ἐπισοδείων σειρά, ἀναλωθεῖσα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, καὶ τῶν ὑψίστων ἐντολῶν δι' ὧν ἐπεφορτίζετο. Ἄπασαι αἱ κατὰ καιροὺς ἐκδοθεῖσαι συντάξεις τῶν Κανονισμῶν τῶν Γυμνασίων καὶ τῆς Ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν Ταγμάτων τοῦ Πεζικοῦ εἶναι ἔργα αὐτοῦ, διότι τὸν Καρνάλην δὲν διέκρινεν μόνον μεγάλη φιλοπατρία καὶ ἀνεξαρτησία, οὐδ' ἡ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἔθνους σταθερότης καὶ ἀφοσίωσις, πιστὴ καὶ ἀσφαλὴς ὡς εἰς τὰς ἰδίαις πεποιθήσεις, ἀλλ' ἐχαρακτήριζεν ἐν ταῦτῳ παιδεία μεγάλη. Κατὰ τὸ 1864 ὑπηρετῶν ὡς Ἵπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν προσέφερεν ὑπηρεσίας σπουδαίας, καὶ ἐργάσθη ὅσον οὐδεὶς πρὸς καταστολὴν σοδαρωτάτων δυσχερειῶν. Τετράκις ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἵπουργοῦ, καὶ διὰ μόνης τῆς ἀτομικῆς ἀξίας καὶ ἰκανότητός του ἀνεβιδάσθη εἰς τὰ ὑψίστα στρατιωτικὰ ἀξιώματα, τιμηθεὶς ὑπὸ παρασῆμων ξένων κρατῶν, καὶ τοῦ ἀνωτέρου Ταξιάρχου τῆς Ἑλλάδος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐγεννήθη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1813. Μετὰ τῶν πρώτων μαθητῶν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ αἰοίδιμου Καποδιστρίου τῷ 1832 ἐξελθὼν, δεκαοκταετῆς νεανίας εἰσηλθεν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον μετὰ τοῦ ζήλου ἐκείνου ὃν γεννᾷ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν φλεγομένων ὑπὸ τῆς αὐταπαρνήσεως, ὃ πρὸς τὸ καθήκον καὶ τὴν πατρίδα ἔρωσ. Εὐρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην ἵνα μετὰ τῶν ἄλλων νέων στρατιωτῶν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος πολεμήσῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος, θεωρουμένην τότε ὡς καταφέρουσαν βαρεῖαν πληγὴν εἰς τὸ νεοσύστατον ἔθνος, ἐξανέστη μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ ἐγένετο εἰς ἐκ τῶν ἐκθύμων ἐργασθέντων ὑπὲρ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Συντάγματος. Ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ θεωρηθεὶς ὑποπτος ὁ Δ. Παπαδιαμαντόπουλος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως μετετέθη ἐκ Ναυπλίου εἰς Λαμίαν δύο ἔτη πρὸ τῆς περιφανοῦς ἡμέρας τῆς 3 Ἰουλίου. Τὸ ἀξιωμακτικὸν γεγονός τῆς 3 Ἰουλίου συνετελέσθη, καὶ οἱ μοχθήσαντες τότε φιλελεύθεροι εἶδον πραγματοποιουμένης τὰς προσδοκίας αὐτῶν. Ἐκτοτε φρονῶν ὁ Δημήτριος Παπαδιαμαντόπουλος, ὅτι ἡ πατρίς δὲν προσδίδετο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἀφιερῶθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος. Οὕτω κατὰ τὸ 1847 κατέβαλλεν ὑπολοχαγὸς ὢν τὴν στάσιν τοῦ Μερρεντίου καὶ κατὰ τὸ 1861 ὡς ὑποδιοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ ἐπολέμησεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Χάγαν τοὺς ἐπαναστάτας τοῦ Ναυπλίου, πεπεισμένος ὅτι αἱ δοθεῖσαι παρὰ

τῆς Βασιλείας ὑποσχέσει ἐν Κορίνθῳ ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ περί μεταρροθμίσεων ἤθελον πραγματοποιηθῆ, συνεπῶς δὲ ὅτι ἡ πατρις ἤθελε πορισθῆ μετῶν κέρδος δι' αὐτῶν ἢ ἐκ τῆς ἐπιτοχίας ἐπαναστάσεως ἀώρου. Ματαιωθείσης ὅμως πάσης ἐλπίδος, καὶ τοῦ ἔθνους γογγίζοντος κατὰ τῆς παρανομίας ὁ Δημήτριος Παπαδιαμαντόπουλος, ἀνέλαβεν ὑπεῖκναι εἰς τὴν ὁμόθυμον ἐντολήν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ὁμόφρονον πρόσκλησιν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, τὸ κίνημα καὶ τὴν νύκτα τῆς 10 Ὀβρίου ὑπῆρξεν ἡ κεφαλὴ τῆς ἐξεγέρσεως, ἣν ἤγειρεν ἡ φωνὴ τοῦ διαμαρτυρουμένου ἔθνους. Ἐξέταση τις βαθύως τὰ διάφορα τοῦ κινήματος περιστατικὰ θέλει ἐκφέρει ἀληθῆ γνώμην περί τῆς ἀξίας καὶ αὐταπαρνήσεως τοῦ ἀνδρός, ἐν τῇ ἐποχῇ ἅπασα ἡ δύναμις εὐρίσκετο ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ. Ὁ Δημήτριος Παπαδιαμαντόπουλος ἀποποιηθεὶς προσφερομένας αὐτῷ τιμὰς, ἐκήρυξεν ἀντιβασιλείαν συγκειμένην ἐκ τοῦ Δημητρίου Βούλγαρη, Βενιζέλου Ῥούφου καὶ Κωνσταντίνου Κανάρη, ἐδέξατο δὲ μόνον τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Μετὰ τὴν ἐπελθούσαν τάξιν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας, εἴπερ τις καὶ ἄλλος εἰργάσθη ὁ Δ. Παπαδιαμαντόπουλος καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν σχηματισθέντα στρατιωτικὸν οἶκόν του. Ὁ Δημ. Παπαδιαμαντόπουλος ἐπὶ 14 ὅλα ἔτη διέμεινε παρὰ τῷ Βασιλεῖ Γεωργίῳ Α'. τῶν Ἑλλήνων, ὑπογραμμὸς τοῦ καθήκοντος. Παρὰ τῷ βασιλεῖ ὁμιλῶν τὴν ἀλήθειαν, παρὰ τῷ λαῷ ὑπερασπιζῶν τὰ δικαίωματα τοῦ βασιλέως, ὑπηρέτησε πιστῶς τὴν πατρίδα καὶ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα μέχρι τοῦ 1877, ὅτε ἀπέθανε φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου, τὸν σταυρὸν τῶν Ταξιαρχῶν, καὶ πολλὰ ξένων κρατῶν παράσημα.

Θ. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ. Ἐγεννήθη τὴν 30 Ἰανουαρίου 1880 ἐν Δημητσάνῃ καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ σχολείῳ αὐτῆς. Τῷ 1816 ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς Πάτρας, ὅπου ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ τῷ 1817 μετεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐνεκὸν τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 1820 διαμένων ἐν τινὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλῳ ἐμπορικῷ οἴκῳ, ἤκουσε τὴν ἔκκρηξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀρχομένου τοῦ 1824 ἔτους ἐπανάκαμψεν αὐθαρημῆτως οἶκαδε, ὅπως ὑπερέστη ὡς στρατιώτης τὴν πατρίδα· προσήλθε δὲ πρὸς τὸν συμπατριώτην του στρατηγὸν Σταῖκον Σταϊκόπουλον, πολιορκουντα τότε τὸ Ναύπλιον, ἐκτελέσας παρ' αὐτῷ συγχρόνως καὶ χρέη γραμματέως. Τραυματισθέντος τοῦ στρατηγοῦ του καὶ θεραπευομένου ἐν Ἄργει, ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Κρανιδιωτῶν Ἀρσενίου Κρέστα, παρὰ τῷ ὁποίῳ καὶ ὑπηρέτησεν ἐπὶ τριμηνίαν κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη. Σεπτεμβρίῳ δὲ μηνὶ τοῦ 1822 προσελήφθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη ὡς εἰς τῶν γραμματέων του, ἐκπληρῶν συγχρόνως καὶ χρέη στρατιώτου καὶ ὑπηρέτησεν αὐτῷ μέχρι τοῦ 1826.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀποστελλομένου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Πελοποννήσου Θεοδώρου Κολοκοτρώνη εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἐξελέγη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὡς ὁ μόνος κατάλληλος συνωδός, ὁ Θ. Λεονάρδος, συνεκπαιδευθὴ δὲ καὶ οὗτος αὐτῶν. Ὁ Θ. Λεονάρδος πρῶτος ηὐτύχης ν' ἀναγγεῖλη ἐν Πελοποννήσῳ πρὸς τὸν Γενικὸν ἀρχηγὸν καὶ τοὺς λοιποὺς στρατηγούς τὴν χαρμόσυτον ἀγγελίαν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος πρωτοκόλλου.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ἑλβετίας ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν διέμεινεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ ἐπὶ 20 μῆνας κατέγεινεν εἰς τὴν μάθησιν διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων διδασκάλων. Ἔττα ἐπανήλθεν εἰς Πελοπόννησον κατὰ συμβουλήν τοῦ ἀρχηγοῦ Κολοκοτρώνη, ὅθεν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1829 μόνος ὁ Κωνσταντῖνος Κολοκοτρώνης ἀπῆλθεν εἰς Εὐρώπην, ὁ δὲ Λεονάρδος ἐδέχθη τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως τῆς Γεν. Διευθύνσεως τῶν Ταχοδρομείων, ἅτινα κατὰ πρῶτον συνέστησε καὶ διωργάνωσεν ὁ αἰόδημος Καποδίστριας. ὑπῆρέτησεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὡς γραμματεὺς μέχρι τοῦ 1836, ὡς ὑποδιευθυντὴς μέχρι τοῦ 1854, καὶ μέχρι τοῦ 1859 ὡς τοιοῦτος ἐκπληρῶν χρέη Γεν. Διευθυντοῦ. Παραιτηθέντος τοῦ μακαρίτου Γ. Σκούφου τὸν Αὐγούστου τοῦ 1854, τῷ 1859 διωρίσθη Γεν. Διευθυντής. Ἐν τῷ διαστήματι τῆς πολυχρονίου ὑπηρεσίας του ὁ Θεόδωρος Λεονάρδος εἶχε ὡς κανόνα πάντοτε τὴν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του, τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ταχοδρομικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγαθὴν ὑποστήριξιν τῆς Κοινωνίας, καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν παρ' ἡμῖν λογίων θέλει προσφέρει τοῖς Συνδρομηταῖς αὐτῆς μικρὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων ἀντὶ μιᾶς ν. δραχμῆς, ὅπερ θ' ἀπαρτίσωσιν αἱ διατριβαὶ τῶν ἐξῆς ἀξιοτίμων ἀνδρῶν καὶ λογίων νέων κκ. Στεφ. Ξένου, Δ. Βαρδουνιώτη, Κ. Γ. Ξένου, Δ. Ῥωμαΐδου, Ἀριστ. Σπαθάκη, Δ. Κοκκίδου, Ἀνδ. Παπαδιαμαντοπούλου, Ἰ. Α. Ῥικάκη, Τ. Ἠλιοπούλου, Α. Κορδέλλα, Α. Ῥιγοπούλου, Α. Φραβασίλη, Γ. Μ. Σ. Ι. καὶ τῶν Δεσποινίδων Ἑλένης Δερέκα, Σεβαστῆς Ν. Καλλισπέρη. Ἐν τούτῳ συμπεριληφθήσεται σειρά Στ α τ ι κ ῶ ν, καὶ Βιογραφικῶν, τῶν ἐν τῷ Ἡμερολόγιῳ προσωπογραφικῶν ὑπὸ ἐκτελεστέραν τοῦ βίου αὐτῶν ἀφήγησιν. Ἐν τέλει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας ἀπονέμεται δημοσίᾳ τῷ ἀξιοτίμῳ κ. Στεφ. Ξένῳ δι' ὅ,τι ὑπὲρ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» συνέπραξε, καὶ τῷ ἐν Ἀργεὶ εὐγλώττῳ δικηγόρῳ καὶ καλλίστῳ συνεργάτῳ ἡμῶν κ. Δημ. Βαρδουνιώτῃ.